

Úvod

Boh chce, aby sme boli šťastní

„Toto urobil Ježiš v Káne Galilejskej ako prvé zo znamení a zjavil svoju slávu. A jeho učeníci uverili v neho“ (Jn 2, 11). Týmito slovami sa končí úryvok z Jánovhovho evanjelia o svadbe v Káne, keď Ježiš pre radosť novomanželov premenil vodu na víno. Evanjelista nehovorí o zázraku, o silnej, mimoriadnej udalosti, ktorá vzbudzuje údiv. Píše, že *znamenie* v Káne vzbudzuje vieru učeníkov.

Čo je „znamenie“ podľa evanjelia? Indícia zjavujúca Božiu lásku. Neupozorňuje na silu gesta, ale na lásku, ktorá ho vyvolala. Na lásku Božiu, vždy blízku, nežnú a súcitnú. Na lásku, ktorá nás sprevádza.

Prvé znamenie sa objavuje, keď dvaja novomanželia majú v najdôležitejšom dni spoločného života ťažkosti. Uprostred hostiny chýba víno a hrozí, že pre kritiku a nespokojnosť hostí radosť vyhasne. Predstavme si, aká by to bola svadobná hostina, keby ďalej už ponúkali len vodu!

Problém si všimla Panna Mária, práve ona naň Ježiša diskkrétne upozornila. A on potichu zasiahol. Všetko sa odohráva bokom, v ústraní. Tak totiž koná

Boh, blízko, no diskkrétne, až tak diskkrétne, že pochvaly za dobré víno smerujú k ženíchovi.

Je to krásne, keď si pomyslíme, že Ježišovo prvé znamenie nie je nijaké mimoriadne uzdravenie alebo zázrak v jeruzalemskom chráme, ale gesto vychádzajúce v ústrety obyčajnej, konkrétnej potrebe obyčajných ľudí. Je to až domácke gesto, povedzme, že zázrak vykonaný „potichučky“.

No znamenie v Káne má ešte jednu osobitnú črtu. Na konci hostiny sa podávalo zvyčajne menej kvalitné víno. Keby aj bolo trochu zriedené, ľudia by si to nevšimli. Ježiš sa však postaral, aby sa hostina zakončila *tým najlepším vínom*. Symbolicky nám to hovorí, že Boh chce pre nás to najlepšie, chce, aby sme boli šťastní.

V Ježišovom znamení nie je iná motivácia, nie je tu nijaký iný zámer. Ježiš nám zanechá v srdci čistú, nezištnú radosť. Nikdy to nie je zriedená radosť, ale radosť, ktorá nás obnovuje.

„Hľa, všetko robím nové,“ to je Božie slovo v *Knihe zjavení* (21, 5). Náš Boh tvorí vždy niečo nové, náš Boh je Bohom prekvapení. Tvorí niečo nové v živote človeka, niečo nové v dejinách, niečo nové vo vesmíre. Boh stále tvorí niečo nové a od nás žiada, aby sme chápali to nové – nové víno do nových nádob.

Ako kresťania preto nemáme kráčať s pohľadom upretým k zemi, nepozerať na obzor. Akoby sa celé naše putovanie skončilo tu, na pár metroch cesty, akoby v našom živote neexistoval cieľ, akoby

sme sa museli len túlať a naše úsilie nemá nijaký dôvod.

Boh nám nedal život omylom. Naopak, stvoril nás, lebo chce, aby sme boli šťastní. Je naším Otcom a ak my, tu a teraz, prežívame život, ktorý nezodpovedá tomu, aký život si on pre nás želel, Ježiš nás uisťuje, že sám Boh pracuje na našom vykúpení.

Byť kresťanom prináša novú perspektívu – pohľad plný nádeje.

Veríme a dúfame, že smrť a nenávisť nie sú posledné slová, aké kto kedy vyslovil o ľudskej existencii.

Niektorí ľudia sa domnievajú, že šťastie v živote patrí len mladosti a minulosti, že žiť znamená pomaly upadať.

Iní zasa veria, že naše radosti sú len príležitostné, prechodné, a že do ľudského života je vpísaná nezmyselnosť.

V to však my kresťania neveríme.

Naopak, veríme, že v horizonte človeka je slnko a slnko svieti a vždy bude svietiť.

Veríme, že naše najkrajšie dni ešte len prídu.

Sme skôr ľuďmi jari než jesene.

Vidíme skôr výhonky nového sveta než zožltnuté listy na konároch.

Kresťan vie, že Božie kráľovstvo, kráľovstvo lásky, sa dvíha ako veľký pšeničný lán, a to aj napriek tomu, že na ňom rastie aj kúkoľ. Vždy sa vyskytnú nejaké problémy: klebety, ohovárania, vojny, choroby... No pšenica rastie a zlo sa nakoniec odstráni.

Budúcnosť nám nepatrí, no vieme, že Ježiš je najväčšou milosťou života; nie je len objatím, ktoré nás čaká na konci, ale už teraz nás sprevádza na ceste.

Neutápajme sa v smútku, v ľútosťi a nárekoch: Boh chce, aby sme boli dedičmi prisľúbenia a neúnavne sa starali o sny. To by sme mali vedieť.